

Arrest

nr. 135 218 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J BELDÉ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Uw woonde samen met uw vader, moeder en broer in de stad Gyumri.

Uw vader dronk en gedroeg zich agressief tegenover u en uw moeder. Uw moeder, die vaak werd geslagen door uw vader, probeerde verschillende keren van hem weg te gaan, maar keerde altijd uit eigen beweging terug. Ook u werd soms geslagen door uw vader wanneer hij gedronken had.

Uw broer gedroeg zich eveneens als een bruto en schuwde het geweld ook niet.

Toch bleef u thuis wonen, enerzijds omdat u uw moeder niet alleen wilde laten, anderzijds omdat u geen werk had en omdat er in het conservatieve Gyumri neergekeken wordt op ongehuwde vrouwen die alleen wonen.

In 2009 leerde u via uw buurvrouw de familie B. kennen.

Deze Armeense familie met Iraans staatsburgerschap woonde al sinds 2000 in België. Via Skype onderhield u regelmatig contact met M.B. (O.V. 5.013.111), uw toekomstige partner. (Uw partner vroeg driemaal asiel in België, in 2000, in 2003 en opnieuw in 2003. Zijn asielaanvragen werden allemaal afgewezen.)

Gezien uw uitzichtloze thuissituatie in Armenië, besloot u om naar België te komen om hier te trouwen met uw partner. U hield uw huwelijksplannen verborgen voor uw familie omdat u vreesde dat uw vader en uw broer dit niet zouden goedkeuren.

Uw buurvrouw hielp u om een reispaspoort en een Schengenvisum (type C, uitgevaardigd door de Poolse autoriteiten) te verkrijgen.

Vlak voor uw vertrek lichtte u uw moeder in over uw trouwplannen.

Op 28 november 2012 vertrok u uit Armenië. U reisde met het vliegtuig naar Praag. Vanuit Praag reisde u met de trein naar Duitsland. Uw partner kwam u ophalen en bracht u met de auto naar België. U kwam aan in België op 29 november 2012.

In België ging u samenwonen met uw partner.

Op 20 december 2012 diende u een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 april 2013 werd u opgepakt omdat u illegaal in het land verbleef en opgesloten in het Centrum voor illegalen in Brugge met het oog op uw verwijdering van het grondgebied.

Op 3 mei 2013 diende u een asielaanvraag in.

Op 16 mei 2013 maakte uw partner melding van een voorgenomen huwelijk.

Gezien u zwanger bleek te zijn, werd u na enige tijd vrijgelaten uit het gesloten centrum.

Op 28 november 2013 beviel u in België van een dochter.

Vanuit België hebt u nog contact gehad met uw moeder. U vernam dat uw vader en broer afkeurend reageerden op het nieuws dat u in België een relatie bent begonnen met uw partner.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Armenië zult worden gevisieerd door uw vader en uw broer omdat u zonder hun toestemming naar België bent vertrokken, omdat u hier een relatie bent begonnen met M.B. (O.V. 5.013.111), Iraans staatsburger van Armeense origine, en u ook een kind van hem hebt gekregen.

Uw vader en uw broer maakten zich vroeger al schuldig aan huiselijk geweld. U vreest dat u eventueel zult worden vermoord door uw vader of uw broer.

Het Commissariaat-generaal oordeelt echter dat u niet kunt aantonen dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, bestaat.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u een laattijdige asielaanvraag hebt ingediend.

U verblijft sinds 29 november 2012 in België en u vroeg pas asiel op 3 mei 2013.

Dit betekent dat u dus meer dan zes maanden wachtte om asiel te vragen.

Uw uitleg voor deze laattijdige aanvraag, namelijk dat u naar België kwam om te trouwen met uw partner en dat uw advocaat u zou hebben aangeraden om een procedure voor regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te starten (CGVS, p. 10-11, 19), is niet aanvaardbaar.

Van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor zijn leven, kan verwacht worden dat hij of zij zo snel mogelijk internationale bescherming zoekt.

Als asielzoeker bent u overigens zelf verantwoordelijk voor het tijdig indienen van een asielaanvraag.

U kunt zich ook niet beroepen op het feit dat u onwetend zou zijn geweest over het bestaan van de asielpcedure of het belang van het tijdig indienen een asielaanvraag. U verbleef immers bij uw partner, die in de periode tussen 2000 en 2003 zelf drie asielaanvragen had ingediend en die de asielpcedure dus kende.

Daarenboven had u ook toegang tot juridische bijstand, wat blijkt uit het feit dat u reeds in december 2012 met behulp van een advocaat een aanvraag indiende voor regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (cf. kopie aanvraag 9bis in administratief dossier).

Het is overigens zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u in uw regularisatieaanvraag op geen enkel moment melding maakte van het feit dat u naar België was gekomen om een situatie van voortdurend familiaal geweld te ontsnappen.

Het feit dat u zo lang hebt gewacht om een asielaanvraag in te dienen valt daarenboven moeilijk te verenigen met uw bewering dat u in Armenië zou moeten vrezen voor uw leven. Indien u werkelijk vreest om bij terugkeer naar Armenië te worden vermoord, is het weinig geloofwaardig dat u niet meteen internationale bescherming zou hebben gezocht.

In deze context is het dan ook niet geloofwaardig dat zes maanden zou wachten om asiel te vragen en dat u pas op 3 mei 2013, enkele dagen nadat u in een gesloten centrum werd geplaatst met het oog op een repatriëring naar Armenië, een asielaanvraag indiende waarbij u plotseling beweerde dat dat u bij terugkeer naar Armenië zou moeten vrezen voor uw leven.

Op basis van deze vaststellingen heeft het Commissariaat-generaal een gegronde vermoeden dat u oneigenlijk gebruik wilde maken van de asielprocedure om een op handen zijnde beslissing tot verwijdering van het Belgische grondgebied en repatriëring naar Armenië uit te stellen of te verijdelen.

Uit het voorgaande volgt dat er ernstig kan worden getwijfeld aan uw bewering dat u bij terugkeer naar Armenië zult worden vermoord door uw vader of uw broer.

In dit verband moet ook worden opgemerkt dat u geen concrete of overtuigende aanwijzingen kunt geven dat uw vader of uw broer tot dergelijke extreme daad zouden overgaan.

Wat betreft uw broer zei u dat u enkel kunt vermoeden dat hij dergelijke dingen zou doen op basis van het feit dat hij een opvliegend karakter zou hebben en dat hij bezorgd zou zijn om zijn reputatie (CGVS, p. 15). U maakte echter geen melding van concrete bedreigingen vanwege uw broer of uw vader.

Wat betreft uw vader zei u dat u enkel via via had gehoord dat hij na uw vertrek uit Armenië niets meer met u te maken wilde hebben (CGVS, p. 16, 18).

U kunt dan ook niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Armenië vervolgd zou worden door uw eigen familie.

In zoverre u meent dat u niet naar uw ouderlijke huis in Gyumri kunt terugkeren omdat uw vader of broer u niet meer in huis zouden accepteren of omdat u daar opnieuw te maken zou krijgen met familiaal geweld, meent het Commissariaat-generaal dat dit geen gegronde asielmotieven zijn, daar u zich als meerderjarige, hoogopgeleide en zelfstandige vrouw elders in Armenië kunt vestigen om aan deze problemen te ontsnappen.

Toen u werd gevraagd waarom u nog niet eerder uit uw ouderlijke huis was vertrokken om de problematische thuissituatie te ontvluchten, zei u dat u in de eerste plaats uw moeder niet in de steek wilde laten.

Verder wees u ook op de conservatieve attitudes in Gyumri, waarbij het sociaal niet aanvaard zou zijn om als ongetrouwde vrouw alleen te gaan wonen.

Toen u werd gevraagd waarom u niet kon terugkeren naar Armenië wees u – naast de vrees om vermoord te worden door uw familie (cf. supra) – op het feit dat u geen woning meer hebt na het verlaten van uw ouderlijk huis, dat u geen werk zou kunnen vinden (omdat er weinig werkgelegenheid is) en dat u als alleenstaande vrouw met kind sociaal niet aanvaard zou worden in Gyumri (CGVS, p. 7, 15, 19).

Het Commissariaat-generaal meent in dit verband echter dat u zich elders in Armenië kunt vestigen, bijvoorbeeld in de hoofdstad Yerevan.

U erkende zelf dat de kans op werk groter is in Yerevan en dat de sociale attitudes er ook veel minder conservatief zijn (CGVS, p. 15).

Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u, die naar eigen zeggen verschillende diploma's heeft (CGVS, p. 5) en die zelfredzaam genoeg is om een vertrek uit Armenië te organiseren en een reis naar Europa te ondernemen (CGVS, p. 7-10), daar in het levensonderhoud van u en uw dochter (die lijdt aan het syndroom van Down), kan voorzien.

Daarenboven vertelde u dat de familie van uw moeder wel geneigd zou zijn om u te steunen. U zei dat u altijd een goede relatie met uw ooms en tantes had gehad. De enige reden waarom u het contact met hen was verloren, was omdat uw vader dit verhinderde, zolang u en uw moeder bij hem woonden (CGVS, p. 14, 16).

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort, uw geboorteakte en het attest van burgerlijke staat bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet ter discussie staan. Het document in verband met de huwelijkswetgeving in Armenië is niet relevant voor de beoordeling van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 juli 2014 de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het *“beginsel van goed bestuur”*. Zij stelt ook dat de bestreden beslissing slecht gemotiveerd is.

Volgens verzoekster houdt de redenering van de commissaris-generaal aangaande het laattijdig indienen van de asielaanvraag geen steek.

Zij voert aan dat (zie het verzoekschrift, p. 3) het omwille van *“de loodzware bewijslast”* in België *“quasi onmogelijk (is) bescherming te bekomen via de asielprocedure waardoor vele vluchtelingen noodgedwongen hun toevlucht zoeken tot andere procedures om een recht op verblijf te bekomen”*.

Zij wijst erop dat haar partner *“uiteindelijk een veilig onderkomen in ons land (vond) via de regularisatieprocedure, na eerst tevergeefs drie asielaanvragen te hebben ingediend”*.

Volgens haar kan uit het feit dus dat zij in België eerst een regularisatieaanvraag indiende en pas na haar opsluiting een asielaanvraag, (zie p. 3) *“niet worden afgeleid dat mevrouw in haar thuisland geen reële levensbedreigende problemen zou ondervonden hebben”*, temeer gezien zij *“enkel, bovendien dan nog in samenspraak met haar toenmalige raadsman, de slaagkansen van de regularisatieprocedure op het bekomen van een verblijf, hoger (had) ingeschat”*.

Verder is verzoekster van oordeel dat de commissaris-generaal heeft nagelaten (zie p. 3) *“de bescherming die verzoekster al dan niet in haar thuisland geniet te evalueren”*.

Zij stelt zich de vragen (zie p. 3): *“Mocht zij na terugkeer opnieuw het slachtoffer zijn van geweld, zou zij bescherming kunnen bekomen via de politie? Zou er vervolging worden ingesteld? Wat zijn de kansen op een effectieve veroordeling? Zijn er opvangmogelijkheden voor vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld?”*.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar (zie p. 3) *“te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire bescherming te verlenen”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster, gelet op:

(i) de laattijdige asielaanvraag van verzoekster;

(ii) het feit dat verzoekster niet *in concreto* aannemelijk kan maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, gevaar loopt vanwege haar vader of broer (zie het verhoorverslag van 10 april 2014, p. 15, 16, 18);

(iii) de vaststelling dat verzoekster zich elders in Armenië zou kunnen vestigen om aan de beweerde problemen te kunnen ontkomen (zie het verhoorverslag, p. 15).

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat het, omwille van “*de loodzware bewijslast*” in België “*quasi onmogelijk (is) bescherming te bekomen via de asielprocedure waardoor vele vluchtelingen noodgedwongen hun toevlucht zoeken tot andere procedures om een recht op verblijf te bekomen*”, zoals haar partner.

Volgens haar kan uit het feit dus dat zij in België eerst een regularisatieaanvraag indiende en pas na haar opsluiting in een gesloten centrum een asielaanvraag indiende, “*niet worden afgeleid dat mevrouw in haar thuisland geen reële levensbedreigende problemen zou ondervonden hebben*”, temeer gezien zij “*enkel, bovendien dan nog in samenspraak met haar toenmalige raadsman, de slaagkansen van de regularisatieprocedure op het bekomen van een verblijf, hoger (had) ingeschat*”.

De Raad is van oordeel dat een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Het feit dat verzoekster zes maanden heeft gewacht en pas op 3 mei 2013, enkele dagen nadat zij in een gesloten centrum werd geplaatst met het oog op een repatriëring naar Armenië, een asielaanvraag indiende, is wél degelijk een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

Bovendien blijkt dat verzoekster in haar regularisatieaanvraag op geen enkel moment melding maakte van het feit dat zij naar België was gekomen om een situatie van voortdurend familiaal geweld in haar land van herkomst te ontsnappen, wat ook bijdraagt tot de ongelooftwaardigheid van haar problemen.

Ten slotte wijst de Raad er, met betrekking tot de door verzoekster voorgehouden “*loodzware bewijslast*” in asielzaken, nog op dat volgens de UNHCR Gids de verklaringen van de asielzoeker op zich al een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat door de commissaris-generaal nagelaten werd “*de bescherming die verzoekster al dan niet in haar thuisland geniet te evalueren*” en zich de vragen stelt “*Mocht zij na terugkeer opnieuw het slachtoffer zijn van geweld, zou zij bescherming kunnen bekomen via de politie? Zou er vervolging worden ingesteld? Wat zijn de kansen op een effectieve veroordeling? Zijn er opvangmogelijkheden voor vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld?*”, wijst de Raad erop dat verzoekster geen concrete of overtuigende aanwijzingen kan geven om aannemelijk te maken dat haar vader of haar broer haar bij een terugkeer naar het leven zouden staan (zie het verhoorverslag, p. 15, 16, 18), waardoor de evaluatie van en vragen over eventuele bescherming hiertegen irrelevant zijn.

Bovendien is de Raad van oordeel dat verzoekster zich als meerderjarige, hoogopgeleide (zie het verhoorverslag, p. 5) en zelfstandige vrouw, die bovendien zelfredzaam genoeg bleek om een vertrek uit Armenië te organiseren en een reis naar Europa te ondernemen (zie het verhoorverslag, p. 7-10), elders in Armenië zou kunnen vestigen, bijvoorbeeld in de hoofdstad Yerevan, om aan de voorgehouden problemen te ontsnappen, temeer gezien zij aangaf dat de familie van haar moeder wel geneigd zou zijn om haar te steunen (zie het verhoorverslag, p. 14, 16). Verzoekster erkende overigens zelf dat de kans op werk groter is in Yerevan en dat de sociale attitudes er ook veel minder conservatief zijn (zie het verhoorverslag, p.15).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE